

Пише: Милан Брдар
уторак, 17 април 2012 12:16

Пролог

У чувеном филму Боба Фосија *Кабаре* (1972), у антологијској сцени у осунчаној башти ресторана, мирну атмосферу одједном нарушава и пажњу гостију скреће висок и плав момак који почиње да пева о цвећу, природи и лептирима. Како песма одмиче, губи се идиличност садржаја и тона, атмосфера постаје све више претећа, услед чега гости почињу серијски да устају и придружују се певању. На крају сви стоје, певају и показују одлучност постигнутог јединства. Главни рефрен којим је момак почео, а који на крају певају сви, гласи: „Будућност припада мени!“.

Сцена је антологијска, јер филмским језиком у неколико минута показује генезу тоталитаризма, укључив одговор на питање зашто се он заснива у одређеном виду демократије: тоталитарне демократије (Талмон). Накнадно гледано, лако је рећи да би несрећа била избегнута да је момак прекинут на време. Али, ко уопште може да види тоталитарну симптоматологију док је још све на нивоу „природе, лептира и цвећа“. Таквих наравно има, после искуства XX века. Али поента је у томе што ни данас већина није спремна да их слуша, штавише подсмева им се (Ма ти си луд, то је параноја, свашта!).

Случај са [дојавом универзитетског професора и мишљењем повереника Н. П.](#) за (више него селективну) заштиту равноправности, о којем су читаоци НСПМ довољно обавештени, представља случај претње надоласка тоталитаризма на голубјим ногама, или његову генезу у стадијуму певања о лептирићима и цвећу. Ово је теза целог текста, што је и оправдање: намеравам овде да упозорим, што има смисла једино у почетној, реченој фази, ма и по цену да ми се читаоцу подсмевају. Боље и тако, него кад буде касно, па престанемо да говоримо, што због фластера на устима, што због кнедле застале у грлу.

Најпре, повереник Н. П. крши Устав, јер своје Мишљење, као званичан или службени документ (који се појавио у јавности, на неким порталима) не пише на званичном писму

Пише: Милан Брдар
уторак, 17 април 2012 12:16

ове земље, наиме на ћирилици, како је наложено чланом 10 Устава! А као такав је спреман да нас опомиње на одређене ставове истог Устава! Једино може да каже: „Ма није важно!“

Такође, повереник Н. П. крши Закон који спроводи. Током свог написа користи и на крају се потписује као „Повереница др. Н. П.“, упркос томе што Закон говори о Поверенику, уз напомену да „појмови који се користе у овом закону у мушком роду обухватају исте појмове у женском роду“ (чл. 2, ст. 5). Пошто, дакле, закон не познаје и не признаје „повереницу“, то у даљем и ја употребљавам именицу „повереник“.

Случај и одлука

Повереник Н. П. размотрила је оптужницу коју је поднела организација „Лабрис“ у којој се каже:

„На предавању из предмета „Теорија јавног мњења“, које је студентима одржао 12. октобра 2011. године на Ф[акултету] з[а] к[ултуру] [и] м[едије]. „М[егатренд] у[ниверзитета].“ у Б[еограду], др М. Б., професор овог Факултета говорио је о хомосексуалности, помињући у том контексту „болест“, „лечење“ и „промену пола“, и доводећи у питање ваљаност одлуке којом је она уклоњена с листе болести, чиме је допринео стварању понижавајућег и увредљивог окружења у односу на ЛГБТ особе. Тиме је извршио дискриминацију ЛГБТ особа на основу њиховог личног својства – сексуалне оријентације, забрањену чланом 12. Закона о забрани дискриминације.“

На захтев Повереника за заштиту равноправности од 4. новембра 2011. године, подносилац је допунио притужбу 14. новембра 2011. године, достављањем података о особи за коју се у притужби тврди да је присуствовала предавању проф. др М. Б. 5. октобра 2011. године. Не каже се која је то особа! Значи, мене прикивају на стуб срама (у виду вести „Професор дискриминисао...“ на сајту Б 92, а с друге стране крију име и презиме да не бисмо видели ко је то дошао до тако значајног открића.)

Но, питање је да ли то збиља зна и сама повереник Н. П. Наиме, у првом допису упућеном мени наведено је пуно име тужиле, извесне Јованке Теодоровић-Савовић, која узгред речено није студент факултета (утврђено на основу увида у списак студената); а

Пише: Милан Брдар
уторак, 17 април 2012 12:16

у закључном мишљењу повереника наводе се сасвим други иницијали: Н. Л! То, очигледно није претходна особа (Ј. Т.-С.). А како је могуће: две особе, а један идентичан исказ? Ваљда, тако што иза обе стоји организација „Лабрис“, тако да име дошњакиње није ни важно.

Повереник Н. П. каже да је „спровела поступак у циљу утврђивања правно релевантних чињеница и околности, у складу са чл. 35. став 4. и 37. став 2. Закона о забрани дискриминације, па је у току поступка проф. др М. Б. упућен захтев да се изјасни о наводима и основаности притужбе. Проф. др М. Б. упутио је писано изјашњење у којем је навео да је тачно да је на свом предавању, које је, по његовом тврђењу, одржано 12. октобра 2011. године, изјавио „да је у уџбенику психијатрије из којег је спремао испит 1976. године стајало да је хомосексуализам болест“, и да је тачно да је изјавио да „у садашњем уџбенику психијатрије стоји да то више није случај“. Истакао је да није тачно да је рекао да „хомосексуализам *треба да* буде исто као чир на желуцу“ и да „може да се лечи променом пола“. Прво, таква реченица израз је неписмености, а друго, свако зна да само неки случајеви сексуалних девијација подлежу хируршком захвату.

Наводећи да је у притужби смисао његових речи „недопустиво сведен“ и „искривљен“, проф. др М. Б. је у изјашњењу истакао да је тему увео на дневни ред као пример „који у јавности илуструје притисак јавног мњења, услед чега није могућа јавна рационална расправа“, о чему, наводно, „сведочи и поднета притужба“.

Није ништа „наводно“, када је сваком читаоцу јасно да је анонимна дошњакиња такорећи прекинула расправу. Уз то, у даљем ћемо видети да и повереник Н. П. блокира рационалну расправу, тиме што је:

- 1) очигледно стала на страну тужиље и организације која иступа уместо ње;
- 2) што је оптуженом професору подигла изнад главе Дамоклов мач, направљен волонтистичком применом закона, и
- 3) што беспримерно ниподаштава образложење универзитетског професора који је испрва беневољентно у свему видео „неспоразум“.

Пише: Милан Брдар
уторак, 17 април 2012 12:16

Уосталом да видимо како је па могућа рационална расправа, када се став да је хомосексуализам болест олако проглашава за дискриминацију и подводи под Закон о забрани исте, чиме се свима осталима егземпларно затварају уста! Да ли је повереник Н. П. свесна да чином потврђује управо оно што речима негира?

Даље каже Н. П., како је проф. М. Б. навео да је чир на желуцу на предавању поменуо у вези с начином на који је Америчко удружење психијатара „хомосексуализам скинуло с листе болести – демократским гласањем“, упућујући при том студенте да замисле како би било примљено „када би лекари, на пример хирурзи, демократски одлучили да чир више није болест“. Објаснио је да ту „није идентификовао два случаја, већ је напоменуо могућу близину проблема пола и хомосексуализма, која је сигурно већа него у случају чира на желуцу.“

Наравно да сам истицао близину два проблема! Хоће ли повереник Н. П. у својој стручности да нам каже да није могуће да хомосексуалац дође и тражи медицинску помоћ, то јест, промену пола! А тако нешто тешко може да се догоди неком ко болује од чира. То је смисао речене „близине“. И није потребно делити лекције о томе ко из ЛБГТ групе припада подгрупи за промену пола. То је апстрактна подела, зато што су итекако могући управо поменути случајеви.

Изјашњавајући се о основаности притужбе, проф. Б. је навео да се у конкретном случају не ради о дискриминацији, већ о „размени ставова и мишљења“. Заиста, чак и ако сам погрешно, откуд је то дискриминација, кад би све било само израз незнања! По његовом тврђењу, уколико би се дискриминацијом проглашавала сама „размена ставова и мишљења“, која је на универзитету „природна ствар“, била би „уведена Инквизиција“. А шта друго?

Даље је навео да само изношење мишљења о томе да је „хомосексуализам“ болест не представља дискриминацију, нити је повезано с толеранцијом, закључујући: „рекао ја или не рекао да (ли) је хомосексуализам болест, то још не каже ништа о мом ставу према људима ЛБГТ опредељења“.

Видећемо из даљег излагања да је питање толеранције заиста одвојено, као и разлоге за то. И у изјашњењу сам рекао и то да: „Тужилца очигледно не зна право значење речи

Пише: Милан Брдар
уторак, 17 април 2012 12:16

толеранција, јер је брка са саглашавањем“. Видећемо да није сигурно да ли право значење зна и сам повереник Н. П. пошто ће толеранцију прогласити за безначајну у целој ствари! Зато се овим питањем ни не бави, него тај део мог исказа потпуно изоставља.

Повереник Н. П. даље каже да је анализирао „све наводе садржане у притужби, изјашњењу и писаној изјави сведокиње, као и релевантне правне прописе у области заштите од дискриминације.“ Једино недостаје: да ли је анализирао и професоров исказ? Не каже да јесте, а по свему судећи није. Омашка открива истину, да је мој исказ *de facto*

сасвим занемарила. Што ли га је уопште тражила? Уосталом, док с једне стране, каже како је „тешко утврдити шта је тачно проф. Б. Изговорио на предавању“ – иако пред собом има моју изјаву, с друге, уопште јој није тешко да без задршке понавља садржај из изјаве тужиље као потпуно неспоран. Притом, тај садржај наводи као резултат закључивања („може се закључити“) иако је очигледан и без дотичне логичке радње.

Целокупним излагањем повереник Н., П. сматра да је утемељила препоруку:

„Проф. др М. Б. ће убудуће водити рачуна да оно што студентима говори о хомосексуалности буде сасвим јасно и недвосмислено, без икакве могућност да се смисао његових речи погрешно разуме, имајући при томе у виду да одређене нетачне изјаве могу допринети стварању и одржавању стереотипа, предрасуда и нетолеранције према ЛГБТ особама, повредити њихово достојанство и у односу на њих створити понижавајуће и увредљиво окружење.“

Коме ли је само ова препорука упућена? Она стоји у допису упућеном мени, али колико се види упућена је трећем, загонетном лицу (не каже: тражимо од вас, захтевамо). Само што не каже: Не брините, убудуће ће он водити рачуна! А шта би на то рекао проф. М. Б.?

Пошто ме повереник Н. П. није поштедела своје пристрасности, нећу ни ја њу поштедети суда објективности. Шта се може, кад је пренебрегла да је ударила на професора који, за разлику од свих других „жртава“, може да јој рецензентски узме меру. То ћемо због истеривања истине у јавност сада и учинити.

Пише: Милан Брдар
уторак, 17 април 2012 12:16

Само да се разумемо: овде сам у дуелу с повереником Н. П. и организацијом „Лабрис“, која ме је притужила у име ЛГБТ-популације коју, по властитом саморазумевању, представља и чија осећања тумачи. Нисам у дуелу са самим припадницима дотичне популације, јер њихов аутентичан глас ни немамо нигде на располагању, изузев у блоговима на порталима НСПМ и Б92. Све оцене и критичке опаске односе се на повереника, речену организацију и на организације чија је пракса сличног типа оној која ће овде бити предмет критике.

Видећемо да је повереник Н. П. испољила нетолерантност тиме што је стала на једну страну и ништа није уважила из моје одбране. Видећемо зашто се оваквим односом према професору универзитета, стајући на страну анонимних актера, који очигледно нису рашчистили значење основних појмова, уводи Инквизиција. Непосредно на универзитет, а потом у јавни живот у целини.

Пошто је повереник Н. П. својим писањем само потврдила да је и за њу толеранција исто што и саглашавање – што за мене никад неће бити – видећемо и то да кроз њен дискурс ради „репресивна толеранција“ типична за тоталитарну политику, што сирово отворену, што профињенију. Видећемо, такође, који све елементи те политике искачу из готово свих пасуса њеног образложења. Аргументацијом која следи, показаћемо да би то могло скупо да нас кошта уколико оваквој пракси на време не станемо на пут. То ће бити могуће једино ако дође до колективног отпора најезди оваквог „антидискриминационог“ волунтаризма и дилетантизма. Да бих тај отпор подстакао пишем овај текст као аргументован протест.

Чиме је починен „акт дискриминације“ или како од грађанина направити овцу за помодарско поткусување

У вези с мојим ставом по коме само изношење мишљења да је хомосексуалност болест не представља дискриминацију, јер не показује став према ЛГБТ особама онога ко такво мишљење изражава, повереник Н. П. „стоји на становишту да је овакав став неприхватљив“. Њено становиште нас не интересује, него аргумент. Нема га, она то рече и крај. Међутим, неће бити:

Пошто је хомосексуалност *појава*, а хомосексуалци су *особе*, то ни став према појави

Пише: Милан Брдар
уторак, 17 април 2012 12:16

није исто што и став према особи. Не може се појава врећати, госпођо Н. П., него само личности. А то што ви из мог говора о појави закључујете о увреди личности, ваш је проблем и сведочанство вашег одсуства чула за логичко закључивање. Појава се може дискриминисати само на начин дефиниције и разграничења од осталих појава. А о личностима није било речи.

Видећемо зашто став о хомосексуализму (овде га узимам синонимно с хомосексуализмом) још није и уопштена дискриминација према особама геј-опредељења, а нема ни непосредне везе с толеранцијом. За неке је то очигледно виша математика. Уосталом, када је реч о расправи о феномену, ствар стоји идентично као с било којом другом темом. Расправа је, без обзира на свој садржај повезана с толеранцијом на делу, само утолико што смо дужни да допустимо Другоме да каже шта мисли и образложи свој став да бисмо о њему донели објективан суд.

Дакле, став да је хомосексуализам болест „самим тим“ не значи негативан став ни према хомосексуалности. Разлог је у томе што у ствари став, сам по себи, није ни негативан ни позитиван (реч је о чињеничном – јесте-није, а не вредносном суду – за- против).

Вредносна конотација ствар је друге операције, заузимања практичног става (у смислу *attitude*

= однос према нечему), према објектима на које се исказ односи (као *statement*

= суд/тврђење о нечему) то јест према живим особама. Али, чак да суд „преведем“ у вредносну димензију (за-против), то још не значи да не могу да толеришем хомосексуалну особу. А ако повереник Н. П. није у стању то да схвати и правно уобличи, онда је то заиста проблем с обзиром на њен званични статус.

Шта следи из ових логичких финеса, разумљиво је сваком ко је иоле мисаоно увежбан? Следи то да опасност дискриминације не отклањате чак ни у случају да се сви сложимо да хомосексуализам *није* болест! А то значи чак и ако то постигнете свеопштом забраном говора. Реч је о две стране исте паре. Другу страну чини: да став да хомосексуализам *јесте*

болест,

још не значи и не може да значи

и дискриминацију живих људи.

Све то указује да повереник Н. П. удара на погрешно место и да тиме ништа не осигурава, односно да посао ради кардинално погрешно. Последица тог ударања је овај текст као реакција.

Пише: Милан Брдар
уторак, 17 април 2012 12:16

Позитиван став да хомосексуализам није/јесте болест нема ништа с толеранцијом, јер његова истинитост не може да зависи од ње. Томе насупрот Став према геј-особама директно је повезан с толеранцијом, а не са ставом о хомосексуализму, какв год да је. Био суд о хомосексуализму истинит или не, толерантна особа неће дискриминисати геј особу, док ће нетолерантна то чинити иако је сва светска наука доказала да болести нема. Да ли је сад јасно?

Повереник сматра да су за случај релевантне одредбе члана 12. Закона о забрани дискриминације којим је забрањено узнемиравање и понижавајуће поступање „које има за циљ

љ или представља повреду достојанства лица или групе лица на основу њиховог личног својства“, а нарочито ако се тиме „ствара страх или непријатељско, понижавајуће и увредљиво окружење“. Ако овај став има значај, пошто у Закону има ставова који се много прецизније односе на проблем, онда је то само због два термина: „поступање“ и „имати за циљ“, то јест „поступање које има за циљ“. У даљем току поближе ћемо видети:

- 1) да по суду повереника у овом случају нема разлике између поступања и говора, да је мој говор прогласила за поступање;
- 2) да је мој такозвани поступак одвојила од намере, да би мом говору приписала дискриминаторску намеру, под етикетом објективне последице („независно од намере“), што је случај очигледне монтаже.

Полазећи од тога да свака изговорена реч „није само пуко саопштавање мишљења, већ представља поруку ономе коме је упућена“, повереник Н. П. сматра да је повезивање хомосексуалности с болешћу понижавајуће и увредљиво, да доприноси стварању и одржавању стереотипа и предрасуда, као и стигматизацији и нетолеранцији према

Пише: Милан Брдар
уторак, 17 април 2012 12:16

ЛГБТ-особама. Ово је школски случај приписивања: оно што повереник *претпоставља* – приписује мени; друго, то је случај аргументације волунтаристички изложеног става, који никог не обавезује јер није образложен, иако је пласиран под окриљем закона, дакле случај произвољности с озбиљним последицама.

Најпре, тривијално је али мора се рећи: нема саопштавања без одашиљања поруке, тако је и с „пуким саопштавањем мишљења“. Али то је потпуно неважно, пресудно је да ли је говор, или саопштавање, поступак или не? И друго, шта су саставни чиниоци увредљивог поступка? О томе је требало да мисли повереник, јер Закон забрањује дискриминацију на основу *поступака, заговарања, актима или поступцима* или њиховим изостанком (чланови 25 и 2), дакле интенционалним радњама или намерним чиновима. Нигде у закону нема речи о говору, обавештавању. А израз „дискриминација“ означава 1) свако *неоправдано* прављење разлике, или 2) неједнако *поступање* односно *пропуштање* (искључивање, ограничавање или давање првенства), у односу на лица или групе...(чл. 2); дискриминација постоји ако се према лицу или групи лица *неоправдано поступа* (чл. 9). Повереник Н.П. ће ове ставове закона заобићи у широком луку из врло јасних тактичких разлога.

Прво, питање је да ли је говор поступак. У литератури постоји одавно утврђена посебна класа поступака или радњи позната као говорни акти (*speech acts*). Није сваки чин говора говорни акт, или *поступак* путем говора. Реч је о класи практичних аката или радњи које се *не могу обавити друкчије до речима*. Обећање, покретање питања, пристајање/непристајање, обавезивање – радње су које морамо вршити речима, јер друкчије није могуће. Реч је о посебној класи *институционалних чињеница*, поступака којих, као говорних аката, у смислу ове класе нема без *намере* актера, а који значе преузимање обавеза и дужности. (Преузимање обавезе и кола из продавнице није исто.) Повереник Н. П., као неупућена у ову материју чини парадоксалну ствар: сваки говор проглашава за делање, али искључује намеру говорника, или му приписујемо неку другу – као што ради у мом случају. Резултат тога је *говор објекта*, а видећемо о чему је реч.

Пише: Милан Брдар
уторак, 17 април 2012 12:16

А друго питање, може ли поступак путем говора да буде повреда или увреда? Наравно да може, речима се може и повредити и увредити; повредити мимо намере а увредити само на основу намере да се то чини (мимо намере могућа је „нехотична увреда“, која је у ствари повреда)– као што закон каже: *поступцима, заговарањем*, или како каже Устав: *позивањем*

,
пропагирањем

,
подстицањем

(чл. 50, ст. 3). Није могуће увредити неког без намере да се то учини. А уз то, и повредити и увредити може се само особа, не ствар или феномен. Говор о хомосексуализму није поступак путем говора ни према једној геј особи лично, па не може да буде ни афирмација ни негација било чије личности.

Повереник Н. П. надаље каже да приликом испитивања да ли конкретно понашање одређене особе „које се састоји у изговарању одређених речи, у предузимању неких фактичких радњи и сл., представља акт дискриминације, с аспекта антидискриминационих прописа, *није од значаја да ли је та особа имала намеру да дискриминише, да ли је крива за дискриминацију* и др.“

Повереник чини управо супротно, јер друкчије не може да оправда испрејудицирану одлуку. Зато, уместо да мотри мој говор као *поступање*, уз уважавање намере – а намера је била илустровање немогућности рационалне расправе – она оставља речи и реченице, апстрахује намеру и приписује другу без оправдања и аргумента – дискриминацију као учинак „мимо намере“, јер „није од значаја“. Очигледна је монтажа, до чистог оксиморона.

Наравно да повереник Н. П. није показала, а то и не може да учини, где то пише да намера „није од значаја“. У Закону на који се позива то нисам нашао. У појмовима Устава и овог Закона (и ставовима које сам навео) увек је импликована намера – у заговарању, пропагирању, поступању, чињењу. Можда она *мисли* да није, а то је онда сасвим друга и много тежа ствар.

Повереник Н. П. има проблем, услед изједначавања изговорених *речи* и фактичких *радњи* – упркос апстраховању намере. Погледајмо ову конструкцију: „предмет процене јесте само манифестовано понашање, у погледу кога се испитује да ли је, с обзиром на све околности, допуштено или није допуштено, тј. да ли је супротно прописима о забрани

Пише: Милан Брдар
уторак, 17 април 2012 12:16

дискриминације „који су обавезујући за све правне субјекте“.

1) Зна ли овде повереник шта овде говори?! Како правни субјект може да буде неко ко је елиминацијом намере, као неважне, сведен на објект чије понашање се потом произвољно тумачи и на силу подводи под одредбе Закона? Само тако сам могао да дискриминишем, независно од намере, приписивањем или подметањем умишљене намере, што ће рећи да је ова „правна“ анализа дубоко морално спорна! А коме повереника да пријавим за ово понижавање и увреду због свођења на ниво „ствари која говори“ и говором штету чини?

2) Када већ помиње прописе о забрани дискриминације, њима је врло јасно забрањено: *неоправдано прављење разлике, заговарање*,
,
негативно поступање
: свака од тих врсти је врста дискриминације, у свакој је укључена намера и ни једне од њих нема у мом говору.

Повереник одступа од врло јасних формулација у горе цитираном члану (Устав, чл. 50) и разлог за своје мишљење-пресуду налази у произвољном тумачењу смисла „саопштавања“ и увођењем правне иновације „поступка без намере“ (објективне одговорности). Уз то нам држи лекцију, за пресудну ствар акта дискриминације неважну, о томе како „негативна друштвена перцепција ЛГБТ особа и висок ниво хомофобије представља вредносну, односно идеолошку позицију која се усваја социјализацијом, а репродукује кроз дискурзивне праксе утемељене на незнању, замагљивању и сакривању чињеница. А о томе, каже даље, професори универзитета, као и сви други који својим радом и стручним ауторитетом *утичу на формирање ставова младих*, пружајући им знање и модел понашања, свесни одговорности за јавно изговорену реч, морају посебно да воде рачуна. Због тога је њихова обавеза да изјавама не подржавају и подстичу стереотипе и предрасуде према ЛГБТ- особама још наглашенија“ – ваљда уз то иде и обавеза и да се боре против паушалних приписивања неоснованих ствари.

Дакле, професори свуда и увек утичу на формирање ставова студената као пунолетних особа и не смеју да „репродукују дискурзивне праксе утемељене на незнању, замагљивању и сакривању чињеница“. Да се не играмо мачке и миша, то ће рећи, да би требало да постану самоиницијативни ЛГБТ-активисти који едукују студенте! Ко год

Пише: Милан Брдар
уторак, 17 април 2012 12:16

пажљиво прочита њен допис доћи ће до овог закључка. (Као што студенте едукују професори који им говоре о „геноцидном народу“, „само српским злочинима“ и „примитивизму“, тим пре што их никад нико не упозорава да тиме „репродукују недопустиве и дискриминаторске дискурзивне праксе и стереотипе“.)

Из исказа повереника видљиво је прејудуцирање да је питање о хомосексуализму као болести (ја л' јесте ја л' није) већ добио статус стереотипа и поредрасуде услед незнања. Биће пре да је то резултат трчања пред руду (putting the cart before the horse).

О којем је то (не)знање овде реч? Препоручио бих поверенику Н. П. да нам помогне да не бисмо остали овако „непросвећени“: па нека иницира и заједно с ЛГБТ-организацијама стави на папир та *знања и чињенице*, управо зато што их тамо неко „скрива и замагљује“, чиме бисмо коначно одстранили предрасуде. Да их упознамо, просветимо се и окончамо ово садо-мазо водање. И да не бисмо случајно од својих професија правили монете за помодна поткусуривања.

Док не изложите таква знања и чињенице, немате право да тражите да свој професорски ауторитет инвестирам ни за кога и ни за шта, изузев за објективну истину. Напротив, док нас не савладате аргументима и нама непознатим „знањима“, као професори дужни смо да код студената подстичемо критичку мисао према свему, па и према вашим дискурзивним праксама утемељеним мање на закону а више на самовољи и пристрасности.

„Објективност не може бити ружење, а критичко размишљање не може бити дискриминација. Овакву реакцију ЛГБТ организације и поверника Н. П. оцењујем као борбу за повлашћени положај и стварање праксе да се о њима може причати само афирмативно и похвално! А такво право и друштвени положај нема ни један човек, нити заједница на планети Земљи“ (мишљење једног коментатора на сајту НСПМ, пошто је прочитао Образложење повереника).

Нека повереник Н.П. о овоме поведе рачуна. Прича о чаробном „знању“ обична је симулација за „засењивање простоте“. Уместо знања и „едукације“ о којој говоре активисти, ради се о *индоктринацији*; о томе да прижељкују услове када би могли да нас утуцавају у главу понављањем једне исцензурисане приче док не попадамо у несвест и на крају не подлегнемо. А томе већ добро служе професори, као што је Н. П., односно власт која се тумачи као демократска а тој пракси припомаже тако а да у последицама

Пише: Милан Брдар
уторак, 17 април 2012 12:16

не види своју све дужу тоталитарну сенку. Као што рекосмо, још је све у фази „лептирића и птичица које цвркућу“.

Све у свему, поверенику по свој прилици није јасно чиме се у ствари изазива дискриминација изузев различитим говором, при чему не допушта утврђивање да ли је та различитост *оправдана* или не (што иначе Закон предвиђа, чл. 2). Или то није јасно читаоцу пошто се упозна с њеним смушеним образложењем. Реч је наравно о различитости у односу на самоописивање у верзији ЛГБТ-организација, што само сведочи о томе да је као функционер државе потпуно стала на њихову страну и у њихову службу. Видећемо да све ово одговара врло одређеној политици која се већ постепено профилише из недиференцираног хаоса помешаних појмова као што су: говор, поступак, опредељење, чин, пропагирање, заговарање. Да бисмо из тог хаоса ствари вратили на своја места потребно нам је следећих десетак страница.

На основу мало познавања историје може да се увиди да кроз допис проф. права др Н. П. говори повампирили Стаљинов тужилац Вишински, што ће рећи да је готово један век далеко од демократије. То је могуће зато што повереник Н. П. не зна у које подручје залази изједначавањем говор и фактичке радње. Идентитет говора и чина, или проглашавање говора за чин, одлика је тоталитаризма. Пошто је у том поретку укинута могућност свеколиког аутономног делања, то и говорни чиновници или чињенице *говорења* добијају статус практичних *радњи*

. Из тог разлога говор („Не волим Стаљина или Тита“) има идентичан статус претеће радње, услед чега је неопходно превентивно хапшење. У суђењу опредељењима тоталитаризам је имао чувени алиби: „Он *би могао*

да делује против...“ Пошто укине могућност делања у стварности (јесте-није), тоталитаризам води бескрајни рат против модала могућности (могуће је-није могуће) у узалудној намери да је потпуно укине.

Друго, повереник не води рачуна о томе да искључивање намере, а подвргавање актера суђењу најављује укидање права на говор свим субјектима, то јест грађанима, и потчињавање истих разулареној самовољи властодршца као „меродавних“ тумача свих ствари.

Треће, шокантан потез, поред апстраховања намере актера, јесте апстраховање толеранције! Повереник каже да не утврђује степен моје толеранције према ЛГБТ-особама, него то да ли је почињен акт дискриминације. Ово је заиста скандалозно:

Пише: Милан Брдар
уторак, 17 април 2012 12:16

да професор-правник о дискриминацији говори искључујући питање толеранције, без обзира што је то логично, када је већ искључила намеру. Видљивија пристрасност аквизитирања за ЛГБТ-организацију-тужиљу није могућа.

Повереник Н. П. у потпуности прећуткује моје излагање о појму толеранције и односу према саглашавању, почев од става: „Толерантан си управо зато што показујеш да можеш да поднесеш разлику, иако нећеш и не можеш да се саглашаваш“, до става: „Толерантни смо, не када се слажемо с Другим, него када смо у стању да с њим живимо и радимо, иако мислимо сасвим супротно (нпр. политички), иако приватно никада не бисмо усвојили његов начин живота, дакле, када смо у стању да упркос тим разликама функционишемо као цивилизована кооперативна заједница.“

За толерантан став туженог проф. М. Б. према гејевски опредељеним појединцима повереник Н. П. сматра да су они „правно ирелевантни за правну квалификацију“. Очигледно нам је овде потребно мало едукације. Ево како толеранција у пракси може да буде безначајна за питање дискриминације: „у овом случају не утврђује се степен толеранције проф. Б. према ЛГБТ особама, нити његов систем вредности, већ се утврђује шта је проф. Б. изговорио пред студентима на предавању и да ли, с обзиром на садржину изговорених речи и укупан контекст, то представља акт дискриминације који закон забрањује.“ Е, госпођа професор је тек овим упала у сос до грла! Шта је загонетно *то* што представља акт дискриминације, или чиме је тачно иста почињена.

Хајде да јој учинимо, па да и ми искључимо и толеранцију и намеру. Загонетно *то* може да буде само мој говор о болести и одлуци Америчког удружења психијатара. Да ли изражавање скептичког става према начину на који је дотично удружење гласањем уклонило хомосексуалност с листе болести представља прекршај који подлеже Закону! О чему је реч? Ако су амерички психијатри свете краве, ипак им се не морамо клањати. Зато имамо право на запажање: њихова одлука била би нам много јаснија, када бисмо добили списак сексуалних опредељења већинског дела који је одлуку изгласао? Шта, скандалозно вам је питање? Шта се може, кад се наука не руководи правилима помодних бонтона, ни обичајима тоталитарних лидера који су значи да узвикну: Не свиђа ми се питање!

Да нећете сутра и питања да нам забраните?

Пише: Милан Брдар
уторак, 17 април 2012 12:16

Но, хајде да узмемо да из тог говора следи прављење разлике између хетеросексуалаца и хомосексуалаца и прихватимо се Закона. У њему се јасно каже: израз „дискриминација“ означава 1) свако *неоправдано* прављење разлике ... (чл. 2). Дакле, не свако, него само *неоправдано* разликовање! Па о томе се ради, а да бисмо видели да ли је оправдано или неоправдано, потребна нам је расправа.

Повереник нема ни разлога ни аргумента да мој говор оцени као *неоправдано* разликовање. Ни ја не тврдим да је оправдано; тврдим да смо у том погледу у неодређености, услед одлуке америчких психијатара која је такође остављена у истој сфери неодређености (скидање с листе болести, али без изјашњавања да то није – што је лукав и сасвим неетичан потез). Дакле, разговор о томе је далеко од било какве и било чије дискриминације, и може само насилно да се подведе под члан 2 Закона!

2. Заступајући интерес ЛГБТ-организације да се о томе не расправља како би се у јавности испрејудицирана одлука да о болести нема оправданог (раз)говора и да је такав покушај дискриминаторски, повереник Н. П. указује на обавезу професора да студентима говори на „савим јасан и недвосмислен начин, не остављајући било какву могућност да се смисао онога што су рекли може разумети различито“.

Она, дакле, зна да је професор говорио нејасно зато што има две изјаве, а држи се само тужиљине! Поврх тога, повереник Н. П. заиста слабо стоји са знањем о „дискурзивним праксама“ које иначе помиње: немогуће је говорити на „савим јасан и недвосмислен начин, не остављајући било какву могућност да се смисао онога што су рекли може разумети различито“. Они који су спремни на овакву врсту дојава, увек су расположени да тумаче различито, тим пре што имају повереника који им верује „више но рођена мајка“. Уосталом, није Наполеонов полицајац Фуше без разлога рекао: „Ма, дајте ми само реч, и онога ко је изговорио стрпаћу у затвор!“

Шта повереник Н. П. овим упутством ради него око нас професора, индукује атмосферу страха и угрожености, у којој ћемо мерити сваку реч и на крају се плашити да је изговоримо. Што се мене тиче, то нећете дочекати. Као професор прибојавам се једино опонената с јаким и јачим аргументима. Нађите аргументе, па дођите. До тада, довиђења! Ово тим пре што сејање атмосфере неизвесности, страха и угрожености такође представља једну црту тоталитаризма.

Пише: Милан Брдар
уторак, 17 април 2012 12:16

Став повереника Н. П. да је говор о хомосексуализму као болести нужно чин дискриминације хомосексуалаца, представља дакле извод из истог, тоталитарног синдрома. Она очито губи из вида смисао свог занемаривања разлике између *опредељења* и *чина*: предмет права и суда је тек превођење опредељења у чин, односно сам чин. Закон нема ништа с опредељењем, јер је оно резултат уживања права: могу да се опредељујем како хоћу, али не могу да делама како хоћу!

Тоталитаризам ту разлику не признаје, јер поништава разграничење *res privata* (где спада опредељење) и *res publicae* (где спада чињење). Зато он увек опредељењу суди као чињењу – што је урадила и повереник Н. П. Да бисмо истакли контраст у односу на демократију, послужимо се примером:

Када је пруска полиција, уходећи Карла Маркса док је живео у Лондону, дојавила Скотланд јарду да „дотични анархиста и револуционар у својој кући с истомишљеницима *прича о убиству краља*“, рачунала је да ће овај одмах бити ухапшен и осуђен. Међутим, одговор је био изненађујући: „Господин Маркс, као грађанин, има право да *говори и мисли* шта хоће, о било чему. За нас ту нема посла све док и ако не предузме *практичну акцију* против суверена“.

Ово је практична лекција из демократије, изречена пре 160 година, којој, на жалост, још нису дорасле тзв. „демократске снаге“ које нас воде у недођију легализовањем и свесрдним помагањем дискурзивних пракси о којима је овде реч.

Тзв. демократска власт је, не знајући шта чини, у циљу демократије и њене заштите у законодавству посејала семе тоталитаризма, које већ буја захваљујући „дискурзивним праксама“ којима се врше његове проевропски помодне примене из табора сродних мишљеника и мишљеница.

Онима који су проф. др. Н. П. поставили на место повереника, грађани су били потребни

Пише: Милан Брдар
уторак, 17 април 2012 12:16

пре 2000. године. После велике промене од које нам сада глава пуца, потребно је исте те грађане претворити у овце, и на то је усредсређена дискурзивна пракса која је овде предмет анализе а која је украшена домаћим верзијама штапа и шаргарепе као средствима дресуре: с једне стране батина закона, а с друге награда у виду признања да си „културан, образован просвећен и урбан грађанин“ чак и ако блејиш синтагме које су ти силом утерали у главу. Тоталитаризам управо томе тежи, а када постигне циљ, окончава у параноји свеопште потраге за „вуком у јагњећој кожи“. Да ли ће до тога доћи у великој мери зависи и од нас осталих који трпимо испаде тих и таквих дискурзивних пракси.

Разговор, научна расправа, предавање: некомпетентност и наткомпетентност

Поводом навода у изјашњењу да је током предавања вршена „размена ставова и мишљења“, која се не може „прогласити“ дискриминацијом, повереник Н. П. одлучно твдри да се овде не ради о томе, већ о предавању – које, ваљда, није размена ставова – које је проф. Б. одржао студентима. Монтажа се наставља, па уместо разговора имамо монолошко предавање, из њега се изводи порука којој се, по брисању изворне намере – да се илуструје немогућност расправе – подвргава циљно усмереном тумачењу, и ево је дискриминација! Кад нема бића дела, нека барем има његовог привида. Ово није ни за забавиште.

Најпре морамо да отрпимо лекције о предавању, од којих је прва врхунац арбитрарности за антологију:

„Научна расправа која се односи на поједине осетљиве, актуелне и акутне проблеме друштвене стварности, поводом којих у научној и широј заједници постоји несагласност, води се у научним часописима, на научним и стручним скуповима, а не са студентима на предавањима. У размену ставова и мишљења о овим питањима може се ући само са ‚себи равнима‘, који су у стању да о таквој теми расправљају на равноправној основи. У односу на своје професоре, студенти то свакако нису.“

Та, ко је уопште помињао научну расправу? Ја нисам, а ни тужиља. Чудно је то схватање, да осетљива питања спадају у научне часописе. Да није то због њиховог малог броја читалаца? А зашто тезу о хомосексуализму као болести, изнету у научном часопису, активисти „Лабриса“ не би могли да пријаве, као и у овом случају. Шта би их у тој намери спречило, када за њих постоје само ауторитети који им говоре у прилог? А

Пише: Милан Брдар
уторак, 17 април 2012 12:16

посебно, шта значи уопште интерактивна настава ако су студенти нису у стању да разговарају с професорима? И шта овај одломак уопште значи?

У наведеном пасусу имамо сведочанство о томе шта је све у стању да изговори професор универзитета у улози арбитра без елеганције. Ето, професори треба да чекају на усаглашено и опште друштвено прихваћено мишљење из Министарства истине, да би могли да га пренесу студентима без страха да ће неки доушник пресавити табак? Ало, Пирот! Која је ово година? 1948. или 2012? Тито је мртав, али и после њега, ето њега! Да ли је повереник Н. П. свесна колико понижава универзитетске професоре? Да није отужно, било би комично. Ко у овом случају да брани њихова права и одговара због њиховог осећања повреде достојанства и страха од (квази)законске санкције, у случају да у настави излажу гледишта о којима „у научној и широј заједници постоји несагласност“?

Друга лекција о предавању каже: предавање универзитетског професора није тек „изношење мишљења“, него је комуникација између „неједнаких страна“: професора, који преноси знање и својим предавањем *обликује схватања својих слушалаца, и студената*, који на предавање долазе да би нешто научили од особе која је познавала ствари и интелектуални ауторитет у области коју предаје. Ако је тачно друго, онда не мора да буде и прво: ако им преносим знања зашто бих обликовао њихова схватања? „

Зато је изношење миш

љ

ења

*универзитетског професора студентима
на предавању да је хомосексуалност болест*

, само

по себи, акт дискриминације

...“

Алал вам закључивање! Хајде да се потрудимо да ову опскурност боље разумемо. Прво, нечувено је да неко у улози арбитра боље зна шта сте радили на сопственом часу! Али то на страну, имамо професорово „предавање да је хомосексуалност болест“ [ја нисам крив за ову неписменост]. Ово је чисто подметање, или замена тезе, јер побогу, нисам држао предавање о томе, него о репресији у јавном мњењу. Да ли је потребно да о томе вичем у мегафон да би повереник Н.П. добро чула? Ето, до које мере, она занемарује моје изјашњавање, али и алкаво закључује. То је непристојност до вербалног терора!

Потреба за монтажом је толика, да Н. П. овде не верује чак ни тужиљи. Једина тачка у

Пише: Милан Брдар
уторак, 17 април 2012 12:16

којој се слажемо тужиља и ја садржана је у томе да сам држао предавање о медијским манипулацијама и групама за притисак у јавном мњењу, којима захваљујући често није могућа иоле рационална расправа, него је важно да се свој став истера на силу, односно наметне. Тема хомосексуализма искоришћена је за илустрацију. И, наравно, да смо размењивали мишљења, јер смо *vis-à-vis* теме хомосексуализма једнаки. „Надједнака“ је била једино активисткиња (тобоже студент) која се јавила повишеним тоном и говорила о потреби *едукације* – свих нас присутних, а и шире.

Позабавимо се истакнутом неједнакошћу. Није спорно да повереник Н. П. уважи став тужиље, иако је номинално тај „недорасли“ студент (што у ствари није), него у томе што потпуно негира став професора који је „познавалац и ауторитет“? Зар, на основу свега претходно реченог закључак повереника не би требало да гласи супротно: да неопходне једнакости није било услед тога што је на часу била просвећена студенткиња која је с правом протестовала због некомпетентности професора, који је није замолио да одржи експресно едукативно предавање како би аудиторијуму дала сва „неопходна знања и чињенице“, како више не би живели „у мраку“ стереотипа и предрасуда.

Повереник Н. П. заиста не зна шта пише: манифестно оспорава способност студената да с професором „размењују мишљења“, а с друге стране, потпуним прихватањем тужиљиног аљкавог тумачења садржаја расправе, а занемаривањем професоровог исказа, чином је изнад професора уздигла речену активисткињу/ студенткињу у погледу компетентности за проблем!

Садржај њеног излагања, дакле по херменеутичком третману, супротан је од онога што тврди, а друго је питање да ли је опортуно да се то јавно каже. Повереник Н. П. уопште не увиђа потпуну неодрживости свог излагања са становиште његове логичке структуре? Ипак је то превише некомпетентности на једном месту, под заштитом докторске титуле и закона.

Два концепта смисла професорског позива

Узмимо да омашка у говору о томе да сам држао речено предавање није тек пука грешка и погледајмо јој врло одређен смисао. Дакле,

Пише: Милан Брдар
уторак, 17 април 2012 12:16

1. Да је професор држао предавање о хомосексуализму (као што није, али му повереник Н. П. подмеће као да јесте),

и да је то урадио

2. „пружајући студентима тачне, објективне и потпуне чињенице засноване на савременим научним објашњењима легитимних нехетеронормативних варијетета сексуалности и родних и полних идентитета,“

(што није учинио, јер је користио пример, а не држао предавање о тој теми)

Он би легитимно и одговорно

3. „својим предавањем *обликовао схватања својих слушалаца и студената*“.

(што повереник под реченим условима оцењује као нешто позитивно, чак саморазумљиво)

4. А пошто то није урадио, извршио је дискриминацију ЛГБТ популације, тим пре што није водио рачуна да предавању можда присуствују особе дотичне оријентације.

Видећемо на основу контраста онога што сам радио и онога што повереник Н. П. мисли да је требало да радим, долазимо до два кардинално различита концепта везана за смисао и улогу универзитетског професора, као и то да се оба концепта такође разврставају као примерени за тоталитаризам и за демократију.

Ad. 1. Омашка у говору о предавању уместо „размени мишљења“, открива шта би се десило је ставове сличне мојим изложио професор психијатрије на Медицинском

Пише: Милан Брдар
уторак, 17 април 2012 12:16

факултету, да би „страдао“ исто као и ја. Пошто је говор о тобожњој неспорности „научне расправе“ само реторички трик за наивне, овај квазиразговор називам „водање тамо-амо“. Као што рекох, ЛГБТ-активисте ништа не би спречило да на исти начин каштигују стручњака, а што се повереника тиче, можда би се у својој селективности уздржала, а можда и не би.

Ad. 2. Пошто нисам држао поменуто предавање о поменутој теми, опет се обнавља позив: да обелодане тобоже „знања“, која неко „замагљује и скрива“ такође има скривен смисао. Ако смо показали да:

за укидање или максимално умањивање дискриминације није пресудна едукација у смислу стицања знања о хомосексуализму, него образовање за толеранцију; и да без овог другог, чак и најпоузданија научна знања не могу и не би обезбедила прво,

– онда је смисао приче о „скривеним знањима“ у томе што је професор је дужан да им пренесе она знања и чињенице о легитимним „сексуалним варијететима“, чијим усвајањем ће се саглашавати са ЛГБТ лобијем и његовом самоперцепцијом, као и с повереником Н. П. А онда: ма колико да си толерантан у животу, то ти ништа не значи (јер је према суду повереника толеранција неважна!), и ако не смеш да говориш друкчије, дакле мимо испољеног диктата, онда мораш да се *саглашаваш*, тако да бисмо као професори у следећем кораку морали да будемо њихови *аквизитери*

и
пропагандисти

. Управо то они прећутно захтевају, односно очекују од сваког ко је „просвећен и урбан“, само што то јавно неће да кажу. Има нас, међутим, који на то не пристајемо:

– не зато што наводно имамо нешто против ЛГБТ-популације, кад већ овде немамо дуел с њима као таквима, него с организацијом „Лабрис“ и

– не само зато што не пристајемо на саглашавање уместо толерисања, о било ком питању да се ради,

– него и зато што је у игри нешто много више, наиме сам концепт образовања који (не)

Пише: Милан Брдар
уторак, 17 април 2012 12:16

одговара демократском друштву, а што нас враћа на питање смисла и части професорског позива. Погледајмо.

Ad. 3. Имплицитан захтев садржан иза опаске о „образовању схватања“, састоји се у налогу да професори студенте не подучавају науци и критичком мишљењу, него да их *ин доктринишу*

док се не изједначе у ставу позитивне афирмације свих „леgitимних нехетероноративних варијетета сексуалности“. Ово открива смисао става да професор „обликује схватања“ студената, што је

par

excellence

посао индоктринације. А зашто бих ја то радио и ко то може на законит и моралан начин од мене и било кога да тражи?

Е, ту се разликујемо. Не сумњам да Н. П. студентима, онако немоћним јер их држи на степену незрелости и неспособности, „обликујете схватања“. Ја то не радим, јер им нисам ни тата, ни гуру, ни вођа, ни идеолог, ни свештеник. И зато што их уважавам као пунолетне особе и грађане, без намере да их растерећу одговорности које уз то иду.

Зато ја, насупрот поверенику, као и многим другим професорима, не обликујем ништа: студентима само преносим знања и подстичем критичко мишљење према било којој садржини, па чак и оној коју им предајем. Знање није моја света својина да бих падао у транс ако ми га неко дирне.

При том се држим става: нека се обликују сами, њихова схватања нису моја одговорност, пунолетни су, факултет није ни црква, ни секта, ни дечји вртић, ни центар за индоктринацију, то јест за „обликовање конјуктурних фитнес-схватања“.

Ваљда је ово довољно за увид у то коју и колико велику репу је повереник Н. П. ухватила

Пише: Милан Брдар
уторак, 17 април 2012 12:16

мислећи да ће је ласно ишчупати. Реч је о два сасвим различита концепта улоге и смисла или циља професорског позива. Први је посао професора у тоталитаризму, где се пунолетна особа држи у статусу незрелости. Други је његов посао у демократији, где се пунолетна особа сматра одговорном за сопствена опредељења.

Ad. 4. Кад повереник Н. П. каже да смо дужни да водим рачуна о опредељењима студената, морали бисмо сваки пут, у зависности од теме, да спроводим анкету о њиховим опредељењима (никако само сексуалним), како неког некад, због нечега, не бисмо повредио. А где би ми нам онда било време за сама предавања?

Укупна претходна аргументација каже да изречени став о хомосексуализму није вређање геј-особа, као што ни евентуална критика либерализма не би била вређање либерала. Тако стоји начелно, што не искључује да неко појединачно не буде повређен. Али то, као лично осећање није и не може да буде разлог ни за какву хајку, него за додатну едукацију у толеранцији. Ко би мерио ко је све од нас, када и колико пута повређен и увређен нечијом „дискурзивном праксом“ у јавности.

Овде је реч о разлици у схватању улоге универзитетског професора и смислу његовог позива (вид. о томе класичан есеј „Наука као позив“ (1919), Макса Вебера, који би требало да прочитају сви професори који са својих катедри ентузијастички заговарају и пропагирају европејске новине и било која политичке, идеолошка схватања и опредељења). Повереник Н. П. се вероватно није срела с елаборацијама тог проблема, тако да не чуди што не увиђа на какву мину је „нагазила“ својим бенигним педагошким ставовима/поукама. А реч је о образовању примереном демократском друштву, за шта нису способни сви који су спремни да „обликују схватања“ студената и то раде по факултетским слушаоницама. Професори и студенти су у првом реду у томе заиста неједнаки због институционалног положаја првих, услед чега тај и такав рад професора представља злоупотребу катедре услед њеног претварања у проповедаоницу.

Наступајући из оквира првог концепта, професор Н. П. и мене третира као једнако недозрелог и немоћног, као што из своје институционалне позиције види сваког студента. Реакцијом из оквира другог концепта одбацујем њено мишљење у целини, не зато што ми се не свиђа, него што нисам видео или нашао ни један аргумент (чак ни правно ваљан) у прилог ни једног од њених ставова. Није ни чудо, јер тип предавања који диктира први концепт је монолошки, проповеднички, при чему се рачуна да слушаца све прима на веру, а ако се супротстави утолико горе по њега. Слушаоци тог типа предавача институционално су принуђени да се понашају као овце, а за утеху ће исти ти професори, идеолошки препаковани бивши црвени проповедници, да их

Пише: Милан Брдар
уторак, 17 април 2012 12:16

титулишу као „урбане и свесне грађане“, исто као што су их пре три деценије титулисали као „свесне раднике“ или „поштену интелигенцију“.

Зато се интелектуалци тог типа зову „секуларно свештенство“. Секуларно, јер су с комунистима „убијали Бога“, што ће рећи својим подвигом су довршили секуларизацију; а свештенство, јер самозвано брину за душе људи, иако су непрекидно научно доказивали да „душа не постоји“. А душе им нису потребне ради спаса појединца, него ради спаса друштва и човечанства, јер само они знају истину. Зато су им највећи непријатељи два типа: свештенички – који им је мрзак под именом „лењих попова“, и критички аутономни тип – у коме хронично виде непријатеља, јер ови откривају да уместо знања имају симулације за „блажено незнајуће“. Њима је далеко важније „чији сте и чији можете бити“, него каквог је квалитета знање које вам преносе. Ако о томе писнете, анатемисаће вас као незналицу. А знање вам признају, чак и кад га немате, пропорционално томе колико сте им жртвовали душу. Ако им се не дате, е онда вам цаба и Нобелова награда за науку, остајете „мрак и незналица која вуче уназад“. Што се њих тиче, Србију су, с комунизмом једном одвукли у мрак идући за црвеном петокраком; исти (по типу и методи) то чине и сада, срљајући за жутом звездом на плавој позадини.

Ето зашто сам рекао да као професор уопште нисам дужан да водим рачуна о личним преференцијама и вредносним опредељењима студената. Зато што нисам проповедник; што не припадам сталежу „секуларног свештенства“, то јест групи интелектуалаца и професора која у овој транзицији ни за три деценије није у стању да се откачи проповедничке функције коју је морала да врши у социјализму, да би на катедрама уопште могла да буде.

Зато што је и сада, као и онда, Универзитет за њих у првом реду „ловиште душа“ у редовима младе генерације која нема начина да се том насиљу одупре. Коначно, зато што су професор и студент, због институционалног положаја првог и подршке еснафа, дубоко неравноправни, тако да је „ловљење душа“ натеривањем студената на одређене вредносне и политичке ставове, уз прећутно уцењивање (што је прилично раширено на нашим факултетима, још увек окованим реликтима титоизма) дубоко неморална работа.

Накарадна педагогија или цивилизовање као варваризовање

Речено није довољно за увид колико је лоша та педагогија повереника Н. П, да не кажем „едукација“! Тиме што став о хомосексуализму као болести проглашава, заједно с

Пише: Милан Брдар
уторак, 17 април 2012 12:16

ЛГБТ-организацијама, за дискриминацију особа дотичног опредељења, они, у ствари, индукујете насиље према њима, тим пре што над свима држите Дамоклов мач у име закона. Тако нас присиљавају да се на речима саглашавамо и да ради своје безбедности тврдимо „неее, није болест, здраво је“. На основу чега уопште могу да помисле да управо та принуда неће водити нетолеранцији и насиљу у реалном животу. И одакле им право да нас тако уцењују и малтретирају?

Погледајмо исходе двеју педагогија:

1. ако безбедност ЛГБТ-популације покушавају да осигурају лупањем по глави и интелектуалним понижавањем сваког ко каже нешто што „Лабрису“ и поверенику Н. П., као њиховом адвокату на рачун државе, не одговара, ако помоћу законске претње свима затварају уста, онда тако само на видело истерују привилеговање као крајњи исход позитивне дискриминације. При том није реч о привилеговању ЛГБТ-популације, него организација које их самозвано представљају, а да то нигде није објективизовано у смислу да су демократски изабрани за тај посао. Том дискриминацијом психолошки код свих осталих индукују:

1) дволичност, или кетман – једно ће потврђивати јавно, а друго ће говорити тајно, што би водило:

2) фрустрацијама, а услед тога индуковању нетрпељивости и трансферу беса и насиља на ЛГБТ-групу. То ће рећи да их својом праксом, тобоже усмереном на њихову заштиту, у ствари посредно истичу као мету, чиме управо они, само на дужи рок, врше стигматизовање те групе као „жртвеног јарца“. Тоталитаризам, коме таква пракса води, мора да има жртву као вентил, тим пре што истим начином нема говора о образовању и нормализовању *толеранције* – коју је повереник, уосталом, прогласила за неважну (пази то)! Напротив, све завршава у искључивости и зашто не рећи, временом у параноичном лудилу. Искључивост само рађа искључивост.

Овде је на делу нешто сложенији трик. Бес услед посредне дискриминације свих осталих у последици реченог привилеговања непосредно може да се трансферише на организације као што је „Лабрис“. Њихови представници ће то представљати као бес према живим ЛГБТ-особама, што ће рећи да их, говорећи у њихово име, ради самозаштите гурају између себе и јавности као заштитни појас. Таквим начином самоодбране они додатно индукују (а не умањују) атмосферу угрожености и страха. То

Пише: Милан Брдар
уторак, 17 април 2012 12:16

им, опет, иде на руку јер док постоји таква атмосфера они имају разлог свог постојања и разлог да буду у милостифинансијера. Дакле, пракса за коју смо овде утврдили да је потпуно погрешна, за дотичне организације је управо као таква функционална, пошто само репродукује проблеме које декларативно настоје да реше. И уместо да правилнијим радом скрате и рок свог постојања, овим обнављањем и увећањем проблема обезбеђују свој трајни опстанак, по цену непрекидног дискриминисања и стигматизовања Србије и српског народа на светској сцени. Ето, то је смисао исказа: кољу вола за кило меса, а то кило не добијају ни они којима су га обећали.

Позитивна дискриминација је, у ствари, само изврнута негативна. Чињеница или осећај угрожености само су изокренути у корист речених организација и привилегију њиховог потенцијалног угрожавања свих осталих. Преузимајући функцију моралне полиције, дискриминишу и јавно стигматизују сваког уколико проговори било шта што могу да протумаче да додирује „мањински осећај угрожености“, а што у ствари њима увек добро дође као разлог за јавну хајку. Томе много припомаже законом осигурана пракса повереника Н. П., а и дискурзивна пракса многих јавних личности и припадника актуелне власти. И док у првој фази мањина не сме да каже ко је, на крају би свима била зачепљена уста, тако да не би смело да се каже ништа против привилегованог положаја, не ЛБГТ-популације, него организација које говоре у њено име, чак и када галаме преко сваке мере и укуса. Другим речима, од те моралне инквизиције нисмо угрожени само ми који говоримо објективно и критички о свему па и о њима, него и припадници ЛБГТ-популације, што понекад и осете на својој кожи, када заиста аутономно проговоре, а лидерима се то не свиди.

2. За разлику од ове, пројектована пракса заснована на ставовима које овде заступам (а нису само моји, него свих који аутономно мисле и заиста баштине европску традицију) значи раздвајање *мишљења* и *говора* о појавама од *практичног или делатног односа* према носиоцима тих појава, на основу раздвајања јавног (

res

publica

) и приватног (

res

privat

a

). Средиште или ослонац које то омогућава (први и одлучујући) је

толеранција

, која по својој дефиницији искључује сагласност и саглашавање. Док у првом случају толеранција није могућа и штавише на делу је педагогија

искључивости

, овде се не ради о едукацији везаној за било коју појединачну групу (па ни ЛБГТ), него о едукацији или боље образовању за толеранцију према свима који су други, друкчији од нас, друкчије мисле и друкчије се понашају. А то је

Пише: Милан Брдар
уторак, 17 април 2012 12:16

грађанска

толеранција, једнака према свима, а не привилеговано резервисана за неку групу. Тако и особа геј-опредељења заслужује и мора да има правну заштиту и да ужива толерантан однос своје околине, али не зато што је геј, него зато што је

признати грађанин

који има право да се опредељује, који се определио и са законским покрићем тражи: толеришите ме, да бих толерисао ја вас! И то мора да важи, сасвим независно од тога да ли је закључена расправа о томе да ли је хомосексуализам болест или није.

Дакле, расправа има један ток, а образовање за толеранцију сасвим други. У првом нема толеранције, услед владавине аргументације, док у другом мора да превагу односи толеранција, независно од било какве аргументације. А ни у једном нема места за повереника Н. П. и поменути организацију, јер, ето, не признају значај толеранције, а уместо аргумената имају етикете, стигме и упозорења. Из оба разлога наносе само штету, не само држави и друштву него и мањини коју наводно бране.

У овом другом случају, батине које би добила геј-особа имале би исти смисао и статус као батине које је неко добио због непопуларног политичког опредељења. (Ето, како да бринем о било ком другом, кад и ја ризикујем батине од људи који мисле слично Вама, а за све сличне мени тврде да смо „мрак и регрес“. Поготово што сте ме дискриминисали и стигматизовали, а Ваши истомишљеници прискочили у помоћ па ме окачили на познати стуб срама у виду сајта ТВ Б 92: „Професор дискриминише...“) И као што у добро уређеној правној држави морамо да будемо трпељиви према било ком политичком опредељењу, без обзира на свој политички став, тако је и с геј популацијом. Намерно кажем: мора, јер то је ствар закона. Сви почињемо морањем, од трена ступања закона на снагу. Толеранција није ствар слободног опредељења – као код вас, она је обавеза која проистиче из грађанске дужности која иде заједно с пакетом права. (Шта рећи, кад то морамо да наглашавамо у полемици с професором права!).

Пошто знам да ово моје гледиште може само да наиђе на одобравање од стране припадника академске средине, чије докторске титуле нису узалудан украс уз име, то, у смислу генералног закључка, могу да кажем следеће:

Пошто је извештај повереника Н. П. на колосеку прве варијанте, на коме нема шансе да се едукација, коју заговара, икада додирне с толеранцијом. то њеним радом с ослонцем на закон и у стретешком јединству с ЛГБТ-можемо само да се једног дана сви нађемо у хармоничном једноумљу и искључивости. Ако би та пракса успела, непријатеља бисмо морали да измишљамо јер би нам био неопходан, а управо то је, такође, одлика

Пише: Милан Брдар
уторак, 17 април 2012 12:16

тоталитаризма: не ради без „измишљеног непријатеља“.

То ће рећи да је повереник Н. П. са свима који мисле слично, укључујући не само „Лабрис“ него и многе друге НВО и дежурне моралне јаничаре, у мрачном ћорсокаку из ког не може да их избави ни жута петокрака на плавој позадини. Зато немају никакво морално, земаљско ни небеско право да тражите да идемо за њима, или да уважимо било који њихов савет или опомену. Тако нешто не може да наложи ни Закон на који се позивате. Проблем је врло озбиљан, како због дејства с тако одговорног места тако и због јавног утицаја поменутих јој истомишљеника, јер тако унисони својом педагогијом у мрак вуку целу земљу, коју иначе хоће да „ослободите од мрака и фашизма“.

Пошто у демократком друштву не сме да буде забрањених тема, то је неизбежно да се расправе нпр. о хомосексуализму не свиђају припадницима геј-популације. Али, њихов укус или осећај угрожености не могу да буду разлог за прогон било које врсте, јер не могу да се привилегују у односу на осећај било које друге групе. Тим путем, осећања се ни за јоту неће смањити, чак и ако свима зачепимо уста; то се постиже једино образовањем за толеранцију и владавином права. И када нас организације као што је „Лабрис“ ућуткује етикетама и претњама, можемо да посумњамо да посла нису чиста, јер нису спремни на аргументативно рашчишћавање „у по бела дана“.

Дакле, узмемо ли да је осећање угрожености и страха тачно за геј-популацију, Н. П. је опет у безизлазу. Наиме, крај педагогије из прве горе скициране варијанте је свеопште друштвено осећање угрожености (и њих и нас осталих), неизвесности и страха – што је основна црта зрелог тоталитаризма. Да не бисмо завршили у том мраку, да „будућност не би припала људима прошлости“, пишем овај есеј као протест. Не мислим него знам, да алтернативу томе чини само друга варијанта: према којој крај педагогије био би општа сигурност, свих и свакога под законом и поретком надзирања, у атмосфери толеранције као саморазумљиве, тако да би била могућа слободна расправа и слободан живот без туторисања и надзора.

Дакле, само напретком у образовању за толеранцију, не само геј-популација него сви ћемо се ослобађати страха, а овакви као што сам ја и 99% коментатора НСПМ који су се о свему овоме изјаснили, моћи ћемо такође без страха слободно да расправљамо о било чему.

Зашто је још неопходан преокрет у назначеном правцу? Шта ако би се сутра, под

Пише: Милан Брдар
уторак, 17 април 2012 12:16

утицајем догађаја у „просвећеној и европској“ Холандији (где је регистрована странка педофила), добили проблем легализације педофилске организације и политичке странке, наравно с одговарајућом мањинском групом која галами о својој угрожености? Ако би се забрањивала слободна расправа, зар би било препреке да се повереник Н. П. заједно с „Лабрисом“ одлучно заложи за њих, нарочито ако би за то дошла директива из Вашингтона, и да то учини „у име морала демократског друштва, европских вредности“ (које цитира опомињући ме да о њима водим рачуна), уз проглашавање противника за „нацисте“ и „непросвећене пуне стереотипа и предрасуда“. Укидањем Закона против дискриминације као сувишног, односно самог места дежурног полицајца под именом повереника, ти ризици би се знатно смањили. Речено је потребно сасвим озбиљно узети у обзир, јер смо у кругу савремене глобалне политичке и моралне патологије, тако да ништа није искључено. Тенденција је видљива и не треба је прећуткивати, напротив неопходно је упозоравати на време, како бисмо предузели мере да се заштитимо од свакојаких шарлатана који нам олако лепе епитете зато што не срљамо олако у сваку европску и белосветску „новину“.

Ово говорим тим пре што смо праксом која за сада, заслугом актуелне власти, преовлађује у Србији, на трамбулини којом клизимо све ниже. То је иманентно тоталитаризму, који се најбоље описује феноменом рајсфершлуса: почиње нечујно (такорећи, *sotto voce*), а клизи све бучније, незауостављиво, док се не обрушимо до краја, то јест потпуног мрака. То мора да буде исход укидања разлике јавног и приватног, јер води приватизацији јавности и политизовању приватности. Одатле следи публицитет приватности (као што је манифестација геј-параде) и приватизација јавности (као што је узурпација јавног простора и цензорски однос према истом, дискурс на нивоу приватног оговарања и етикетирања, као што је „Лабрисов“, којим се у озбиљном друштву нико не би ни бавио).

Организацијама као што је „Лабрис“ управо одговарају ексцеси које наводно настоје да спрече, јер у њиховим обнављањем осигуравају своје важење и измонтиран јавни значај. Да њихова пракса то потврђује види се по томе што се не задовољавају чак ни исказом повереника (који „дао им је све“), чим гласину надограђује додацима да је професор, који „дискриминише гејеве (пазите, који израз!) рекао да је хомосексуализам болест и да би требало да буде заведе
па

исто као чир на желуцу“ – што ни анонимној тужилји ни Н. П. ипак није падало на памет – уз додатак бесмислице: „и да се лечи променом пола“. (вид.

<http://www.telegraf.rs/ vesti/137668-labris-profesor-brdar-diskriminise-gejeve>

, посећено 12. 04. о. г.), што је иновација дотичне организације и подстицај за следећи корак у афери. (У следећем кораку очекујем „професор који дискриминише гејеве, тражи њихова хапшења и изолацију“.) То довољно говори о моралном профилу „Лабриса“. Морално дискредитовање као основно оруђе „аргумента батине“ само говори да се за своје циљеве боре морално недопустивим средствима и да то врло добро знају. Тим

Пише: Милан Брдар
уторак, 17 април 2012 12:16

начином на најбољем су путу самоукидања: да се више нико озбиљан њима не бави. Тим пре што ће сваки приговор себи, својој аљкавости, осиној површној кампањском карактеру, раскомоћеном политикантству и наравно злоби, преусмерити у „фашистички напад“ на ЛГБТ. Ето зашто је потребно правити разлику између таквих организација и самих припадника ЛГБТ који, најпре због њих, не могу да се јаве својим аутентичним гласом („Ћут’ тамо! Шта има да причаш, кад те ја представљам!“)

Одговор на препоруку/претњу/опомену: шта год било, на исто се своди

Дакле, као оптужена страна, рачунајући да ово није прилика за трговину „мало теби – мало мени“, мишљење повереника Н. П. одбацујем у потпуности, из до сада довољно елаборисаних разлога:

1) Зато што је мој исказ узела олако, површно истумачила и још лакше одбацила, не водећи рачуна да је то исказ универзитетског професора који признаје само захтев за толеранцијом, али не и било какав захтев за било каквим саглашавањем тек тако, експлицитним или имплицитним, с било ким и о било чему.

2) зато што је у потпуности стала на страну оптужбе и принуђава нас на сагласност с организацијом „Лабрис“.

3) Зато што Образложење повереника Н. П. представља случај анахроног коминтерновско-комесарског начина мишљења, у којем је:

а) природно да се доушник прихвата као веродостојан извор, да се

б) тужени, макар био и професор, спушта на ниво послушног поданика који, ето, не зна шта говори, па је неопходно да му се патерналистички деле лекције, не би ли се „просветлио“; и

Пише: Милан Брдар
уторак, 17 април 2012 12:16

в) у којем се чланови закона растегљиво тумаче, већ према захтеву унапред донесене одлуке.

4) зато што се овако пристрасним, потпуно волунтаристичким писањем неодрживе логичке структуре и препуним површности, недостојне онога ко се бави професуром, уопште не штити и не унапређује „морал демократског друштва“.

5) зато што као професор и академски грађанин никад неђу пристати на овакав патернализам, испољену пристрасност и ароганцију.

6) Зато што повереник Н. П. није свесна објективних последица свог сочињенија, кад је већ употребила тај модус анализе: наиме, ако успемо да професоре универзитета утерамо у подобност, која се данас зове коректност, онда ћемо много лакше радити на „едукацији“ становништва, приводећи га саглашавању са цементираним ставовима ЛБГТ-организација. Хвала, господо, не долази у обзир. Морамо да останемо различити, јер и ми „непросвећени“ имамо опредељење и захтевамо поштовање, а ако не можете да разумете одрживост толеранције и несаглашавања, онда вам је потребно мало додатне едукације.

7) Зато што је недопустиво подлагање преосетљивости као оправдању да је неко увређен и да су му угрожена права. Ако је данас то случај с ЛБГТ популацијом, сутра може да буде у вези са свим мањинама, и на крају у вези са свим питањима државе и друштва. Тим пре што као увређени и понижени могу да се јаве: они који не прихватају евроскептицизам, нарочито ако чују да је неко „против Европе“, војвођански сепаратисти који траже републику, љубитељи САД који не могу да поднесу критику а поготово „увредљив назив Империја“, заговорници НАТО које вређа говор да је то „злочиначка организација“, итд. А где су тек они који тврде да је ЕУ – империјалистички и експлоататорски пројекат, НАТО – машинерија ратних злочина и злочина против хуманости, а Хашки трибунал – суд глобалне светске лажи и неправде, а прича о геноциду у Сребреници неоснована антисрпска монтажа. Све су то саме мањине. С обзиром на то ко се све може осетити „погођен и увређен“, најједноставније је све оне који их „објективно, тј. без намере“ вређају, хапсити, како се огласе, упркос чињеници да Србија нема толико затворских капацитета.

8) Зато што би овај случај, без реакције, значио легализацију и популаризацију доушности и ухођења, на распону од кафане, преко улице, до универзитета и

Пише: Милан Брдар
уторак, 17 април 2012 12:16

слушаоница, као и саучешће у довољно елаборисаној тоталитарној симптоматологији.

9) Зато што се унапред затварају уста универзитетским професорима, да не могу са студентима размењују мишљења, на шта их иначе тера Болоњска реформа, у ствари има смисао убиства аутономног грађанина и човека, независно од тога да ли је пекар, лекар, апотекар или професор, геј или стрејт.

10) Зато што одбијам да учествујем у свему набројаном, јер бих тиме погазио академско достојанство, професионалну част и лични интегритет. А то нико не може да тражи ни по Уставу, ни по закону, ни по моралу.

Самовољно свођење Закона о забрани дискриминације

Сасвим посебан (једанаести) разлог одбацивања исказ аповереника Н. П. је у томе што се упадљиво свођење и својеврсна злоупотреба Закона против дискриминације.

Повереник Н. П. хронично заборавља да њен посао није само заштита права мањина, него свих који су дискриминисани, па чак и ако су припадници већинског народа, односно већинске скупине становништва с обзиром на питање неког опредељења или праксе. Закон је по свом имену усмерен против дискриминације уопште, што се уопште не види из праксе дотичног повереника. Дакле, закон примењује једнострано и пристрасно, јер му опсег своди само за мањине и мањинске групе. Услед тога, иако готово свакодневно на многим сајтовима, у новинама и јавном говору, годинама и по неколико пута дневно слушамо како су Срби глуп, заостао, примитиван и геноцидан народ, да смо махом, крезуби и неуредни, ирационални робови мрачне традиције, итд., до сада није било ни једне једине реакције повереника. Поготово што од таквог „новоговора“ нимало нису поштеђени студенти свих факултета друштвених наука, којима те истине „нове историографије“ утуцавају у главу, што зависи само од тога ко им је професор. Да не говоримо о томе што су наши филмски радници, режисери, глумци, драматурзи и сл., на

Пише: Милан Брдар
уторак, 17 април 2012 12:16

екстремно антисрпским позицијама и народ приказују тако да су им дела више за психијатрију, него за критику. Дојављивача типа Алексе Жунића нема, не зато што нико није заинтересован за ту улогу, него зато што нема коме да се дојава достави. Онај ко би морао да их уважи, наиме повереник Н. П., реагује само на случајеве везане за мањинске групе, тако да су Срби у сопственој земљи без дискриминаторне заштите!

Када је повереник Н. П. реаговала на и један такав случај? А можемо да замислимо како би иста особа дизала глас до неба, само да се речени епитети прикаче било којој мањинској групи. Е, то би онда био „расизам“ – српски наравно, као што по њеном суду врло често јесте – дискриминација без преседана, итд.

Такође, како то да никад није дигла глас против политичке дискриминације? Да ли је уопште чула за случајеве када наставници малтретирају децу пред целим одељењем зато што изјаве или у писменом раду напишу да су им родитељи радикали! Да ли су та деца повређена, траумирана, и заслужују ли заштиту, и зар ово не подлеже члановима 22 и 25. Закона? Да ли су дискриминисани Срби у Суботици и околини, кад у општини и продавници неће да их услуже док не проговоре мађарски, или пак деца у вртићима, коју васпитачице терају у ћошак зато што говоре српски; или кад подижу споменике мађарским ратним злочинцима, итд? Шта? Нисте знали?

Никада и нигде нема реакције дотичног повереништва на дискриминацију према српском народу и Србима у земљи Србији, тамо где смо у мањини, ваљда зато што то не тражи ни једна организација „међународне заједнице“. Е, то је прећутна дискриминација коју спроводи Н. П. и њена, како каже, „угледна институција“ заједно с овом и претходним Владама! Према Закону који као примењује, дискриминација се не врши само *поступање*

м него и *пр*
опуштањем

да се реагује за одређена лица или групе (чл. 2).

И док Срби и политички дискриминисани у Србији немају коме да се обрате, јер Н. П. заузима функцију задужену за општу општу примену закона, њену пуну пажњу уживају организације које самозвано, у име мањинских група, иступају из раскомоћености под покровитељством Брисела и Вашингтона. Уз скривање своје интелектуалне немоћи да нас аргументима увере у рационалност свог становишта, они са савезником Н. П. под заштитом редукованог Закона настоје да наметну своју голу вољу, промене нам начин мишљења и етички код, зато што, ето, тако хоће. „Што људи хоће то и вријеме трпи“ (Његош). С нама који смо научени да признајемо само аргументе, независно од тога ко нам маше батином изнад главе, то ће ићи мало теже.

Пише: Милан Брдар
уторак, 17 април 2012 12:16

Речени Закон било би најбоље укинути, не само зато што је створио могућности поменутих злоупотреба права, него и зато што је као *lex specialis* сувишан, будући да је одбрана од дискриминације довољно обезбеђена уставним одредбама и пред редовним судовима.

Експертски и морални профил: додатни разлози за оставку или опозив

После избора на функцију повереника др Невена Петрушић је допису декану Правног факултета у Нишу, потврдила своју одлуку да и даље, након избора на речену функцију, обавља професуру у пуном радном односу. У томе је није омела чињеница да је то изричито забрањено („Закон о забрани дискриминације“, чл. 28, ст. 8). Њеној одлуци је удовољено одлуком Наставно-научног већа од 01. јула 2010.

„Одлуком да поступи директно супротно слову Закона о забрани дискриминације, др Петрушић је показала да не намерава озбиљно и у потпуности да се посвети вршењу послова из своје надлежности“. (Из „Захтева повереници за заштиту равноправности“, Коалиције против дискриминације и партнерске организације, од 27. јула 2010). Уз то се каже да за избор на ту функцију „није испуњавала Законом о забрани дискриминације прописане услове“ [пошто је професор а не судија], да „за готово три месеца од дана свог избора, није искористила ниједну могућност која јој је стајала на располагању да упозори на бројне и драстичне случајеве дискриминације.“ То указује да „функцију поверенице обавља као допунски, односно хонорарни посао, чиме је још једном потврдила да своју функцију не схвата озбиљно“. (Све на адреси:

<https://docs.google.com/viewer>

? a=v&q

[=cache:jeO0alLKJLcJ:cups.rs/wp-content/](https://docs.google.com/viewer?cache:jeO0alLKJLcJ:cups.rs/wp-content/uploads/2010/07/100729-Zahtev-poverenici-za-zastitu-ravnopravnosti.doc)

[uploads/2010/07/100729-Zahtev-poverenici-za-zastitu-ravnopravnosti.doc](https://docs.google.com/viewer?cache:jeO0alLKJLcJ:cups.rs/wp-content/uploads/2010/07/100729-Zahtev-poverenici-za-zastitu-ravnopravnosti.doc)

; посећено 9. 04. о.г.) И заиста, како је и на основу претходне анализе уопште могућ закључак да Н. П. посао ради иоле озбиљно?

У школској 2010/2011. години, а вероватно и сада, проф. др Невена Петрушић изводи наставу на 10 предмета! (вид. http://www.prafak.ni.ac.rs/index.php?option=com_content&task=view&id=103 ; посећено 9. 04. о.г.). О каквом моралу је овде реч није потребно говорити. Питање за Наставно-научно веће нишког Факултета: може ли по закону толико предмета да држи професор који је биран само за једну

Пише: Милан Брдар
уторак, 17 април 2012 12:16

грађанско-правну

научну област? У ком радном времену ради посао професора, а у ком повереника? Изгледа да је овај други хонораран? Како га ради, видели смо. Уз то, као професор од искуства тврдим да при оволиком броју предмета нема смисла питање о (недовољном) квалитету предавања, тако да не чуди што професорки разговор са студентима звучи страним и туђе.

Што се тиче њене више него упадљиве селективности у одбрани од дискриминације, ту имамо бисер у њеним речима да је законодавац оставио могућност поверенику да „сам по својим критеријумима изабере које случајеве ће узети“ у поступак, чиме му даје („инструмент“, пази то! и) могућност „да се бави само стратешким случајевима“ (вид. исказ на <http://www.youtube.com/watch?v=wnDXgKQLn6o> ; посећено 9. 04. о.г.). Наравно, угроженост, на пример, Срба тамо где су у мањини, представља (дуги) низ минорних случајева. Исто је с угроженошћу деце по школама, што због дечјег што због наставничког малтретирања. Е, а да ли је неко речју или реченицом угрозио и уплашио неког из ЛГБТ – то је према тумачењу повереника Н. П. стратешко је питање Србије бр. 1.

Иначе, реч је о експерткињи која се већ прославила захтевима типа „да се из школских уџбеника избаци традиционална породица као дискриминишућа“ (<http://www.vesti011.com/tag/nevena-petrusic/>) , што заиста сведочи о врло специфичном схватању дискриминације. И ако не брани никада и нигде припаднике свог народа, експертиза коју ужива омогућава јој чак и то да их без сметњи дискриминише и понижава, кад каже да се „Срби и Србија тек уче правилима равноправности“ (изјава дата у Сиднеју према вестима од 9. 02 2012, на <http://www.vesti-online.com/Dijaspora/drzava/Australija/Vesti/200925/Srbija-se-uci-jednakosti>).

Није проблем само у томе што повереник Н. П. искључиво брани одређен број мањинских група од Срба, ни у врло проблематичном начину како то обавља, него је проблем и у томе ко ће од ње одбранити све људе од интелектуалног интегритета који јој кажу: Не! Нарочито сада, када нема Парламента који је изабрао, па ни Одбора који је предложио, па немамо коме да пошаљемо протест због постављења и толерисања таквог експерта.

После свеколике анализе од повереника Н. П. захтевам да поднесе оставку. За то сам већ навео једанаест разлога којима сам већ образложио своје одбацивање њеног дописа у целини. Свом захтеву ћу сада прикључити још седам нових. Дакле, на основу резимеа целог овог текста, од Н. П. захтевам оставку:

Пише: Милан Брдар
уторак, 17 април 2012 12:16

1) Зато што Н. П. целином свог Образложења поступа против закона који примењује и заступа и против Устава, пошто одредбе о људским и мањинским правима не тумачи „у корист унапређења вредности демократског друштва“ (чл. 18, ст. 3 и члан 46. Устава), него чини супротно, нечујном и неосвешћеном инаугурацијом етике тоталитаризма, што сам довољно аргументовао.

2) зато што својим јавним иступима у име мањинских група нарушава уставна јемства људских права свих осталих, тако да својим иступима не „служи очувању достојанства, остварењу пуне слободе и једнакости сваког појединца у праведном, отвореном и демократском друштву заснованом на начелу владавине права“ (Устав, члан 19), него дискриминише сваког ко се тој пракси противи или је према њој критичан (Овај случај је довољан доказ.)

3) због очигледно „нестручног и несавесног рада“ (*Закон о забрани*, чл. 30, став 4) и на рачун стручног професорског позива правно школованог лица.

4) што крши сопствени Закон, који уз посао повереника забрањује било који други посао (*Закон о забрани*, чл. 28, ст. 8), јер и даље ради као професор, и то на 10 предмета! Ово тим пре, што уз такве обавезе посао повереника ради споредно, што се види и из ове рецензије.

5) тим пре што такав начин рада очигледно утиче на „самосталност [повереника] и независност“ (исто, ст. 5)

6) зато што противзаконито привилегује нарочито ЛГБТ-организације као што је „Лабрис“. Тиме и провокативним саопштењима, често без чињеничне заснованости, у јавности само подстиче продубљивање проблема који наводно решава.

7) зато што честом употребом етикета „фашизма“ и „нацизма“ и „расизма“, које Србима качи сваким поводом, дискриминише и вређа већински народ, што најчешће чини а да претходно није испитала случај (последњи у изјави од 9. 04. о.г. поводом случаја у Реснику) чиме крши уставну и законску обавезу забране дискриминације. Не

Пише: Милан Брдар
уторак, 17 април 2012 12:16

заборавимо, један вид дискриминације је и „неоправдано разликовање“, а у њеним етикетирањима нема ни покушаја ваљаног оправдања, као да рачуна с тим да јој је сасвим довољан ослонац на накарадну политику актуелне власти.

То су довољни разлози да повереник Н. П. поднесе оставку, или да Одбор за уставна питања који је предложио (Закон, ст. 28) Парламенту пошаље предлог за разрешење. Али, ни Одбора ни Парламента тренутно нема. А док их поново не буде било...

Овим је за мене овај случај апсолвиран као пример транзиционе тоталитарне аберације, проистекле из реликта титоизма. Власт која себе сматра демократском биће у стању да нас води у будућност само ако одстрани ове реликте, како из законодавства тако и персоналном заменом особа које су упркос докторским титулама недорасли времену и послу на којем су се затекли.

Епилог

И, шта би? Да ли је могућа рационална јавна расправа о хомосексуализму. Очигледно је да није и да сам на свом часу 12. октобра прошле године употребио адекватан пример. Није, јер је ометају, како доушници тако и повереници који њихове дојаве узимају здраво за готово. Није, јер уместо расправе имамо аферу и скандал. Није, јер ће повереник Н. П. да нам ускоро забрањује и питања. Није, јер због нивоа и начина како је повереник изнела мишљење о мени, и шта је у њему све најавила, многи ће од расправе бежати, што ће само отворати простор, како волунтаризму повереника Н. П. тако и раскомоћености аквизитера ЛГБТ организација, који ће се даље трудити, уз помоћ оваквих повереника, да у мимоилажењу с њима идемо уза зидове, како не бисмо „стварали атмосферу страха“; за њих, а у каквој ћемо атмосфери бити ми остали, из управо реченог се види: уколико „будућност припадне њима“. Шансе нису мале, с обзиром на то од кога долази подршка такве политике.

И поред хајке и ирационалности, у овом тексту маркирали смо низ озбиљних проблема с којима бисмо тек морали да се позабавимо. Ничега од овога око хомосексуализма, у ствари, не би ни било, да није реч о симптоматологији нечега много озбиљнијег: пошто је реч о тоталитаризму у генези или успону још увек недовољно одмаклом за узбуну, услед чега упозорење још има смисла. Да је почело јасно је, имајући у виду промене на Западу, а нарочито законе које потписује Барак Обама. Које ће „припасти будућност“, отворено је питање, поготово што и данас неко пева и позива да му се хорски придружимо, на шта

Пише: Милан Брдар
уторак, 17 април 2012 12:16

се знатан део наше политичке и интелектуалне јавности одазива с ентузијазмом. Говорим, дакле, о глобалној сцени за којом ова наша локална не заостаје. Реч је о отварању бреше која с новим феноменима која ће тражити легализацију (геј бракови, тешке дроге, можда сутра и педофилија) воде у потпуни хаос и катаклизму знане нам цивилизације. Реч је о болести савременог друштва и западне цивилизације којој припадамо (без обзира што смо на Истоку), која је одавно на трамбулини нихилизма, о патологији која, у оваквом наметању тема као што је случај с хомосексуализмом има своју симптоматологију која далеко надмашује домен медицинске науке и компетенције лекара (укључујући наткомпетно Америчко удружење психијатара). Моја је дужност као научника да на ствари тако гледам, а не да се упрежем за било чији прагматички и кратковиди интерес, ма колико то доносило популарности у неким уским круговима истомишљеника, искључивих према остатку друштва зато што их не прихвата оберучке.

Реч је дакле о теми која на прави начин није још ни начета ни контекстуализована. Да бисмо то учинили научно и ваљано ваља нам скинути с грбаче овакве „душебрижнике“ и „просветитеље“, који овако дојављују и овако о нама суде.

Зато поручујем свакој будућој власти: потрудите се мало, па водите рачуна кога постављате на одговорна места, да не бисте поновили овакве грешке.

Овај текст сам написао из протеста, а због размера проблема

ОД АКАДЕМСКЕ ЗАЈЕДНИЦЕ ЗАХТЕВАМ ДА СЕ О ОВОМ СЛУЧАЈУ ИЗЈАСНИ!

не само због заштите свог посебног еснафског интереса, него и ради *спаса права и достојанства грађанина*,
и уставом зајемченог права слободу мишљења и расправе о свим питањима
res
publicae

. Једино тако заштитићемо и аутономију науке која је управо због оваквих ствари на испиту историје.